

SLUNGA & SEPPÄNEN

WSOY

LAPIN
LOLITA

*»Se joka huoranpenkkiä joutuu kitkemään,
tietää mitä kitkeminen on.»*

Heli Slunga
Jaana Seppänen

LAPIN LOLITA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© HELI SLUNGA, JAANA SEPPÄNEN JA WSOY 2016
ISBN 978-951-0-40868-1
PAINETTU EU:SSA

Huonoille tytöille

»Sinut ammutaan, koska kieltäydyt taistelemasta.
Mutta ei se ole mikään ongelma; sinut ammutaan.»

KRISHNAMURTI: *Ajattelun tuolle puolen*

»Vain turmeltunutta hyvää voidaan haavoittaa.»

SIMONE WEIL: *Painovoima ja armo*

»Kakku on joka tapauksessa pilalla, joten on varmaan
parasta, että minä syön sen saman tien.»

ASTRID LINDGREN: *Peppi Pitkätossu*

Myydään: Neitsyys. Eniten tarjoavalle.

Kaunis ja hoikka 18-vuotias tyttö.

Lähtöhinta: 2000 eur.

Yhteys: kuukorento666@gmail.com.

*Kuva: Pienet rinnat, solisluiden kuopat,
valkea kaula. Poskiluun kaari.*

*Otettu peilin kautta
höyryisessä hostellin suihkuhuoneessa.*

*Värit: valkoinen, vaaleanpunainen,
tokyo black (Syoss 1-3)*

*Tuoksu: Pirkka-omenasiideri,
Body shopin vaniljasuihkugeeli.*

1.

Irene <3 Johtaja

Neitsyen pitäis tavata ostaja hotellin aulassa kello yhdeksäntoista. Se jättää valkosen puhvihhasen paitapuseron kolme alinta nappia auki ja kampaan tukan siliäksi. Neitsyt on oikeastaan itekin maha. Tyhjä ja litteä, niinkö äitin kaulima torttutaikina. Napa näyttää vauvan navalta, son hyä.

Lolita-look. Nuhraantunu vanha Klooria hostellin keittiössä neuvoo, että *katseen kirkastamiseksi sisärajaus valkoisella.* Ruskiaa ripsiväriä, vain vähäsen, ei hämhäkin jalkoja. Sipasu puuteria ja vähän pinkkiä poskipunaa. Nude-huulikiiltoa. Jalkaan matalakantaiset palleriinat.

Valitsin tämän hotellin, sillä pidän sen kahtia jakautuneesta ravintolatilasta: iso kaikuisa aulamainen sali, jota hallitsee lasinen hissiputki; se on aamiaisia ja läpinäkyviä lounaita varten. Ihmiset sujahtelevat ylös ja alas, jatkuva liike, dynamiikka. Salaperäisempään kanssikäyntiin taas soveltuvat punaisella vuoratut tilat, joihin käydään kaiken kolinan, kilisevien haarukoiden ja puheen läpi. Pidän siitä miten kivilattia muuttuu sammaleenpehmeäksi kokolattiamatoksi, kevyesti kipsah-

televat korot kissantassuiksi. Miten pöydän alta vedetään esiin samettinen tuoli, se tarjotaan hänen pienelle takamukselleen, siinä se lämpiää hänen istuessaan paikoillaan koko illallisen ajan. Olen valinnut pöydän nurkasta, ei ikkunoiden puolelta, Neitsyt istuu selkään seinää vasten, hän voi uppoutua ujostelevaan mutta kasvot ovat minuun päin; minä istun vinottain saliin ja pidän silmällä tarjoilijaa.

En laita rintsikoita vai laitanko. Laitan, se on parempi, ostajalla on enempi avattavaa. Niinkö lahjapaketissa. Valkiat rintaliivit, ei toppauksia. Neitsyen voi laittaa pakettiin eikä se sillä aikaa paskanna sinne. Eihän opettajatkaan käy vessassa, niin mie luulin pienenä. En tiijä mistä semmosta saa päähänsä. Mie aina arvelin ko joku sai eläimen lahjaksi, että se on lahjapaperiin kääritty ja kerkiää paskantaa ennenkö pääsee sieltä ulos. Äiti sanoo että minun pää on täynnä rumia asioita ja mie sotken kaikki. Mie ko sain vesiväritkin niin jo olit heti kaikki keltaiset ja punaiset ja siniset paskanruskiana.

Elukoita mie en saanu ikinä lahjaksi vaikka kissan olisin halunnu. Yhtenä jouluna äiti oli ostanu mulle ruskian parpin, totta soli ajatellu etten mie vois sitä enää enempää sotkea. Mie olin sille aiemmin osoittanu Rovaniemen Prismassa parpia jolla oli vaalia tukka vyötärölle asti ja turkoosi iltapuku, mutta neekerinuken se kumminkin osti. Eikä se ollu ees mikhään oikea parpi vaan kehno jäljitelmä. Alennuslaariruppana. Naama näytti siltä niinkö naapurin satakilonen Ritva olis astunu päälle. Kävin nakkaamassa sen samana iltana

Ruuhijokeen. Vesi oli sulana vielä niistä kohdista joissa virtasi kovemmasti. Parpi läsähti naama alaspäin jorpakoon ja virta veti sen jään alle.

Illalla peiton alla mie toistelin sitä sanaa. Maistelin. *Nekruparpi. Paskanruskia*. Niinkö imeskelis joulukalenterisuklaata, kaikki luukuthan mie olin makianhimossa avannu jo alkukuusta. Mitä väliä koko joulullakaan. Millään. Ko tarpeeksi sekottaa, tulee kaikesta paskanruskiaa ja se on ainoa tothuus minkä äiti on mulle maailmasta opettanu.

Mie lähen hostellilta ostajan tapaamiseen jo vartin yli kuus. Panen nahkatakkin neitsytpaijan päälle, se vähän pilaa lolitaluukkia. Pitäis olla joku pastellinvärinen vilatakki, muttako ei ole. Ja liian kylmä on ilmankaan. Olen antanu tunnistamisen merkiksi perhosen, niitä on mulla vattanpohjassa ainakin kolmesataa. Tuprahtavat vielä suusta ulos ja lepattavat ostajan käsikarvoihin istumaan. Olen sen puljun sijainnin jo aikasemmin käyny katto-massa missä meillä on määrä tavata, etten ainakaan eksyis matkalle. Kello on kymmentä vaille ko olen siellä pihalla. Nyt mie jouvun noista ittestään aukeavista ovista sisälle respan ohi aulaan oottamaan ostajaa. Niin oli puhe.

Tämä on iso kompleksi, on ravintolaa ja yökerhoa ja saunatilaa, monenkielisiä ihmisiä sorisemassa.

Keskellä aulaa on läpinäkyvä putkihissi.

Istahan yhteen aulan nojatuoleista.

Jännittää ihan hirviästi.

Tekis mieli hokia jotaki. Mutta neitsyt ei varmasti hoe, varsinkaan sillon ko siltä ei kysytä. Son vaan hiljaa niinkö lumi.

Jospa hokemisen kanssa tapahtuu niinkö irvistelyn, että jos hokee ja tuuli kääntyy, saattaa naama jäähä pysyvästi vinhoon. Onkhan ihmisellä maisematki mukanaan, mistä sitä tietää. Pellot ja Ruuhijoen veet ja Tuntsan erämaa. Pohjonen ainaki näkyy minusta ko on nämä lappalaisen lutikkaposket ja viirusilmät ja jos suunsa avaa, vielä enemmänki, ehkä näkyy isäki ja äiti ja Koirankyrpäoja ja Saaranpaskantamasaari ja Vitunviheltämaaapa. Mie yritän nyt kumminkin että näkys vaan se, mikä pitää.

Valkonen umpihanki.

Jotenki niinkö iteltään salaa, se se on. Että pyyhkii tukkaa silmiltä niinkö ei hunteerais mitään. Käjet helmassa näpräämässä, olen mie kattonu ja tarkistanu miltä se näyttää ja se on kaikki vaikiaa ettei tule näyttel mistä. Mitenköhän sitä sitte syö? Vetää rekkamiehen erikoisen seisaaltaan niinkö Sepen tiskillä vai työntelee yhtä hernettä pitkin lautasta? Ainakaan ei saa mäljätä eikä puhua ruoka suussa. Ko son nyt mentävä ravintolaan ensin, niin met olema ostajan kans sopineet.

Näen hänet jo täältä ylhäältä toisesta kerroksesta, tuhkanvärisen tyvikasvun. Hän on istuutunut odottamaan salin laidalle nahkaiseen nojatuoliin. Nettikuvasta ei voinut erottaa muuta kuin tummaa ja utuista kumpuilua, mutta tuossa hän on. Tukan pikimusta on aivan liian kova vaaleaan ihoon, tuhoaa kasvojen sävyharmonian. Tyttö seuraa typerästi työväenluokkaista muotia mutta mitä muuta voi odottaa. Alkuun en kuvitellutkaan mitään, edes tapaamista. Vastasin siihen pikku

ilmoitukseen hetken mielijohteesta ja olin varma, että kyseessä on pelleily. Pyysin henkilöä soittamaan. Vasta kun kuulin heiveröisen tytönäänänen, annoin itselleni luvan hänen ulkonäkönsä arvailuun.

Tiettyihin toiveisiin myös, täytyy myöntää.

Kenties hänellä onkin goottimenneisyys, noita kelleareissa kasvaneita on Suomen notkelmat täynnä. Roi-seja ja suttuisia, pilalle tatuoituja. En soisi että neitsyeni raajoja pitkin ryömii skorpioneja ja piikkiköynnöksiä eikä kiinnostaisi lukea selästä kiinalaista ruokalis-taa. Tai sitten tyttöpolo on viillellyt käsivartensa ja ne näyttävät nyt haavojen vaalennuttua harsuuntuneelta silkiltä. Iho on kyllä virheetön, täältäkin näkee sen vie-hättävän tiheyden. Kädet taitavat hänellä hiota, pienet kädet, hän pyyhkii niitä helmaansa, lyhyen beigenvä-risen hameen helmaan ja vetää puolipitkiä hiuksiaan korvan taakse; hän tekee sen niin kuin harjoittelisi. Hän on paljon pienikokoisempi kuin kuvittelin. Saa-melaisen näköinen: korkeat poskipäät, silmät pienet, kasvot litteät. Mutta *ihan oikia ihminen tai siisniinku*. Huvitti se murre, jota hän yritti puhelimesta peitellä. Nyt hän katselee sääriään ja polviaan, ujostelee, sillä ne eivät ole kauniit ja näyttävät varsinkin lyhyen hameen kanssa suorastaan surkeilta. Jos keskittyy katsomaan niitä, koko tyttö vaikuttaa joltain mättäitä mönkivältä menninkäiseltä. Tukevat nilkat eivät nyrjähdä kun laskeutuu tunturista. Mitä hyötyä on paksuista pol-vista. Olisin niin tahtonut luisevat ja kulmikkaat pol-vet, toisen päälle pienen nätin kesäarven kuin aurin-gon haalistaman silmäripsen. Toivottavasti vatsa edes

on litteä. Nykyään näkee hirvittävän paljon lihavia nuoria naisia, kylkiläskiä, maha ryllyää yli housunkauluksen.

2.

I

»Saatananhuora perkele sä mikää neitsyt ole toikuvaki on ihan perseestä ja vittu sulla on taatusti niinleveejasyväett sinne uppoo perkeleairot ja soutu vene

jumalauta ett akat luulee ne tollaivoisumuttaa me ei kato ollamitäävittu sahapukkei saatana...»

Klik.

Mie en aivan tienny mihin tulin ryhtyneeksi ko sen myynti-ilmotuksen panin. Arvelin että siellä olis ollu vähän asiallisempaa porukkaa, mutta soli vastauslitania niinkö vanha likanen Tornion käärinliina jonka yli oli kaikki Haaparannalle menevät voim ostajat ajanu. Taikka isän runkkupaperirulla sohvan takana. Sitä paperia tuli sähköpostiin ainaki kaks metriä heti ensimmäisenä päivänä. Jokanen oli repiny oman arkin itelleen, sotkenu kuka mitenki, räkässy tai ruikannu, niistäny nokan tai pyyhkiny perseen ja lähettäny eteenpäin.

**»Tapa ittes horo
MITNE VOIT OLLA NOIN TURMELTUNU JO
mä tulen kusemaan haudalles
ps olen jo kauan ettiny itelleni kuumaa punikkihuo-
raa raiskattavaksi
jos SUSTA ON SIIHEN NIN VASTAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!»**

Klik.

Ja sitte oli tämmösiä väänkyjiä:

**»Miksi kukaan ei halua maalle? Miksi kaikki tytöt
kaikkoavat heti kun kerron ammattini?»**

Justiinhan mie maalta tulin. Siinäpä se pelto taas oot-
taaki, käyppä kyntämään, vejäppä sillä hormonollas
vakoa ja vejäkin syvältä, kaiva itelles hauta ja koko
suvulle samantien. Maajussi kehtaa tarjota kolmea
sataa. Son vasikan hinta eikä minun. Vasikasta liho-
tetaan lypsävä hieho, tulee lannanluonnissa tytisivät
reisilihat ja viis multasta mukulapäätä utareisiin roik-
kumaan jos sille vastaan.

Klik.

**»Terve, neitsyt! Jos nyt olet neitsyt... no, meikäläi-
nen on utelias... naisia riittää... ei siitä ole kiinni...
että jos kiinnostaa niin voisihan sitä vaikka... no
teikäläinen varmaan tietää mitä mä tarkotan ettei
ihan sitä tavanomaista sisäänjaulos.. heheh...**

**jotain vähän erikoisempaa... teikäläiselle varmaan ihan tuttua hommaa ja kaikkea kivaahan on tarjolla eikä se hinnasta ole kiinni jos vaan sovi-
taan...»**

Myyntineuvottelija Espoosta. Kaikkea kivaa juu, toffeeta ja nallekarkkeja neitsyelle, joka pistetään valjaisiin, pallo suuhun ja kädet kiinni koukeroiseen sängynpäätyyn. Siinäpä sitte sätkit eikä kukhaan tule auttamaan ko se riisuu peiken popliinitakkinsa ja näyttää matonsa. Ottasuonen, joka pullistuu ja täyttyy verellä ko se pervo laskostuu minun päälle.

Klik.

»Olen odottanut, koko elämäni, tai niin kauan kuin olen osannut haaveksua, omaa tyttöäni, sitä suloista olentoa, jonka kanssa ihmetellä kevään ensimmäistä nuppua, sellaista kuin hän itsekin on, puhdasta ja kevään aamuun heräävää arkaa, jota kosketan varoen, ettei se vahingoitu. Jos sinut saisin sulkea syliini, en ikinä päästäisi pois. Sulkisin sinut, ihanaiseni, lippaaseen ja silittelisin nukkaista poskeasi, vain minä sinut omistaisin.»

Hyh. Runopoika Kellokoskelta. Tuommoisissa tunteissa on kyllä jotaki sairasta. Ne on niitä jotka *rakastuu* ja ko niistä ei huoli, käyvät naulaamassa kissanraadon oveen ja kirjottamassa verellä alle että *huorra*. Mie tiään nuo epätoivoset nulukit, niitä kasvo Sallan metsissäki,

Kokkostimojen ja sääskien kiusaamia reppanoita, kyllä net kumminkin aina kissan osaa tappaa.

Klik.

»Odotan sitä puhdasta neitsyttä, joka valaisee hymyllään tämän pienen kotini seinät. Minä kiitän Kristusta siitä hetkestä kun olet omani, me polvistumme yhdessä Herramme Jumalan edessä ja ylistämme häntä siitä, että hän on meidät suuressa viisaudessaan yhteen saattanut.»

Näitä olis ollu kiva nauraa Miran ja Jeminan kanssa. Tämä on 57-vuotias uskovainen vanhapoika. Mie jo vastauksesta näen minkälaisessa yksiössä se asuu: ankia alkovi, jossa on repeilleet pahvinväriset tapetit, kapia sänky, pölyltä ja vanhanpojan jalkahieltä haiseva luiru päiväpeitto, lipasto jonka päällä on Uusi Testamentti ja piimänaamaisen muijan kuva (äiti) hopearaameissa. Jääkaapissa on rasvasia sormenjälkiä, kulutusmaitotölkki ja HK:n makkaraa, ikkunasta näkymät roskalattikoille. Taustalla soi saarnakasetti 80-luvulta. Ko ukko avaa ulko-ovensä, kuuluu varautunu lonksahus, turvaketju kalisee, ovisilmässä häilähtää ja sisäilma tulvahtaa rappuun: semmonen ummehtunu henkäys huonohampaisen äijän suusta, ko se on ensin syöny silakkalaatikkoa ja sen jälkeen ottanu nokoset.

Klik!

»Kittanavittua tarjolla ylihintaan»

»Onks pers pallo?»

»Aukase se ankannokka ammolleen ni täältä tullaa!»

»Pannaa paljakat palamaa!»

Sitte viestejä tulee vielä lisääki, kolmekymmentäkuus, kaikki lähetetty yön suenhetkinä, sillonhan niitä kaikenmaailman pervojen näppejä ei mikhään piä poissa koneelta. *Tikkupimppu*. Klik. *Posliinii vai kuttaperkkaa*. Klik. *Ähkäisen rinnoillesi siittiöiden ihanata kihinätä*. Klik. Minussaki alkaa kihistä, niinkö täit vornis vaatteissa. Menen suihkuun, liottelen siellä *mäyränkoloani*, sinneki oli joku *mielellänsä ryömimässä*. Klik. *“Oletsä joku stringiperse siiderivalas?”* En ole. Mie vain seison tässä kuuman suihkun alla ja kuuraan nahkaani verille.

Sitte tulee sentään muutama omakehulta ja pörssinahalta haisevaki, Jiisukselle ja Lestajumalalle kiitos. Vakavarasia. Tasokas herrasmies hakemassa tasokasta naisseuraa. Näistä saattaapi jo valita. Mutta mie oottelen vielä. Menee pari päivää eikä enää kuulukaan mithään. Jo loppu pervoiltaki se paperin tuhraaminen. Mutta ei, vielä joku kerkesi: »*Hirvilehmä oot kuitenkin!*»

Hirvilehemä.

Ja seuraavana aamuna kymmenen yli kuus kirjoittaa tämä Johtaja.

3.

I <3 J

Hissistäköhän se ostaja... Johtaja... vai ovesta? Nyt siellä lasiputkessa tulee puntteja, pelkkiä tummia housunpunteja, niinkö kankainen synkkä mettä. Jos tulis alhaalta vastaan, joutuis suoraan jalkojen väliin, housujen pimiään. Eikä näkis mithään. Nyt näkyy valkosia paitavattoja, niinkö tummien verhojen raosta, neljän miehen neljä vattaa. Onkohan joku niistä minun? Ei, ne on vinosilmiä. Ei se voi olla mikhään japanilainen, suomeksihan se kirjotti ja selvää suomea puhuu puhelimessaki.

Jos ajelis tuommosessa lasiputkessa ylös ja alas vuosikauet. Kaikki kattois että siellä se tulee taas. Siinä olis hissinoven ympärillä semmonen helvetimmainen tunku. Kaikki pyrkimässä lasiputkeen samaan aikaan, ahtautumassa ja litistymässä.

Ja mie siellä sisällä yksin.

Tästä pomppunojatuolista näkee kumpaanki suuntaan, tämä on hyä paikka. Vasemmalla tuossa vanhempi pariskunta keskustelee haarukoillaan. Net viuhuu ilmassa ja välillä pysähtyy. Akka on Välikäjien kirpputorimyyjän näkönen. Nyt mies vahtaa kahta hametta, jotka nousee hississä. Kolmea jukkapalmun vieressä oottanutta tanttaa tullaan ohjaamaan pöytään, niillä kuuluu olevan *väräys*.

Onkhan se minun mies pitkä vai lyhyt? Hyi ko mieleen tuli tuommonen *minun mies*. Ja mitäpä sie Irene

hunteeraat jos se onki mätähhammas? Semmonen ko Jeminan isä, suu täynnä ruostuneita rautanauloja.

En kai mie voi mithään vilimitähteäkään oottaa. Son ymmärrettävä elämän realiteetit. Mutta jos sieltä tuleeki roikkoposket. Net lihat riippuu silmien edessä niinkö hampaattomat ikenet ko se on minun päällä. Tulee. *Tullee ihavvarmasti*. Ja jos kieli on harmaa etana, mie kuolen. Jos se nuolee sillä minua. Vetelee sitä limavanaa pitkin minun naamaa, niinkö mie olisin pellillinen pullaa. Äiti veti sillä lailla, se ei nostanu välillä pensseliä. Pullat näytti tisseiltä ennen ko niihin painettiin sormella reikä voille tai hillolle ja sitte niistä tuli pilluja. Mie ajattelin monta kertaa saman lauseen: *Tisseistä tuli pilluja*. Tisseistä tuli pilluja. Tisseistä tuli pilluja. Ja illalla ko uni ei vielä tullu, mie toistelin hiljaa peiton alla: Pillunsilimä hilloa, pillunsilimä hilloa, pillunsilimähilloa. Se tuntu yhtä hyvältä ko pullan syöminen. Melkein paremmaltaki, ko äiti ei voinu laskea miten monta niitä meni.

Nyt mie istua mullotan tässä ja se neitsyyen ostaja oikein rientämällä rientää minua kohti. Haivenensa son yrittäny kammata kaljun yli, mutta net lepattaa pitkinä ilmassa, niinkö Oinas-Kalevilla ko se ajo pappamopolla Tapulitietä. Jalat on laihat ja säärikarvat jatkuu ylös pitkin mahaa ja rintaa ja takasin sen sölkään ja perseeseen. Niinkö olis vejetty karvakelmua monta rullaa. Takarai-volla sitä kelmua on käytetty korvasta toiseen tuuhiammasti, mutta päälaki jätetty paljaaksi. Sillä on saatu ukolle se karvaseppele. Vähän niinkö neekerillä, kaikki muu sudittu mustaksi mutta jalkapohjat jätetty valkosiksi.

Sepelepää sieltä tulee.

*

LAPIN LOLITA

SUOMEN ENSIMMÄINEN BITCH LIT -ROMAANI

Hurja ja groteski lihan karnevaali,
jonka takaa paljastuvat ihmisyyden
monet ristiriitaiset kerrokset.

Lapin Lolita on kamera,
joka zoomaa lukijaan, jokaiseen meistä.
Se on romaani huorista
seksuaalisuudesta ja rakkauden kaipuusta.

18-vuotias Irene karkaa pohjoisesta Helsinkiin,
majoittuu hostelliin ja panee pystyyn
huutokaupan neitsyydestään.

Vironvenäläinen strippari-prostituoitu
Nadja unelmoi rauhallisesta elämästä Suomessa.

Johtaja on asiakas joka etsii
nuoruuden viattomuutta.
Voiko sitä ostaa?

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 408681

84.2

ISBN 978-951-0-40868-1

